

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

ISSN 1024-3046

C 320

trettioåttende årgången

30 november 1995

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

Informationsnummer

Innehållsförteckning

Sida

I Meddelanden

Rådet

95/C 320/01

Gemensam ståndpunkt (EG) nr 25/95 av den 23 oktober 1995, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189b i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning om nya livsmedelsingredienser

1

95/C 320/02

Gemensam ståndpunkt (EG) nr 26/95 av den 23 oktober 1995, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189b i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om system för ersättning till investerare

9

95/C 320/03

Gemensam ståndpunkt (EG) nr 27/95 av den 7 november 1995, antagen av rådet i enlighet med det i artikel 189b i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen angivna förfarandet, inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG om medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon

21

SV

1

I

(Meddelanden)

RÅDET

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 25/95

antagen av rådet den 23 oktober 1995

inför antagandet av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr .../95 av den ... om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser

(95/C 320/01)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 100a i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽²⁾,i enlighet med förfarandet i artikel 189b i fördraget⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

Skillnaderna mellan olika nationella lagstiftningar beträffande nya livsmedel eller livsmedelsingredienser kan hindra den fria rörligheten för livsmedel samt skapa illojal konkurrens som direkt påverkar den inre marknadens funktion.

För att skydda folkhälsan måste det säkerställas att nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser blir föremål för en enda säkerhetsutvärdering genom ett gemenskapsförfarande innan de släpps ut på gemenskapsmarknaden. Vad beträffar nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser

som i huvudsak motsvarar redan befintliga sådana, bör ett förenklat förfarande finnas.

Tillsatser och aromämnen som används i livsmedel samt extraktionsmedel omfattas av annan gemenskapslagstiftning och bör därför inte omfattas av denna förordning.

Lämpliga åtgärder bör vidtas för att på marknaden släppa ut nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser som framställts ur växtarter som omfattas av bestämmelserna i rådets direktiv 70/457/EEG av den 29 september 1970 om den gemensamma sortlistan för arter av lantbruksväxter⁽⁴⁾ och rådets direktiv 70/458/EEG av den 29 september 1970 om saluföring av utsäde av köksväxter⁽⁵⁾.

Livsmedel och livsmedelsingredienser som består av eller innehåller genetiskt modifierade organismer kan innebära risker för miljön. Rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön⁽⁶⁾ har fastslagit att för sådana produkter måste alltid en miljöriskbedömning göras för att säkerställa att miljön skyddas. För att ett enhetligt gemenskapssystem för bedömning av dessa produkter skall finnas, måste bestämmelser för särskilda miljöriskbedömningar göras i denna förordning, vilka, i enlighet med förfarandet enligt artikel 10 i direktiv 90/220/EEG måste vara desamma som de som anges i det direktivet,

⁽¹⁾ EGT nr C 190, 29.7.1992, s. 3.⁽²⁾ EGT nr C 108, 19.4.1993, s. 8.⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den ... (ännu ej offentliggjort i EGT), rådets gemensamma ståndpunkt av den ... (ännu ej offentliggjord i EGT) och Europaparlamentets beslut av den ... (ännu ej offentliggjort i EGT).⁽⁴⁾ EGT nr L 225, 12.10.1970, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 90/654/EEG (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 48).⁽⁵⁾ EGT nr L 225, 12.10.1970, s. 7. Direktivet senast ändrat genom direktiv 90/654/EEG (EGT nr L 353, 17.12.1990, s. 48).⁽⁶⁾ EGT nr L 117, 8.5.1990, s. 15. Direktivet senast ändrat genom direktiv 94/15/EG (EGT nr L 103, 22.4.1994, s. 20).

men som måste inbegripa en bedömning av produktens lämplighet som livsmedel eller livsmedelsingrediens.

Vetenskapliga livsmedelskommittén vilken inrättades genom beslut 74/234/EEG⁽¹⁾, bör rådfrågas i alla frågor som omfattas av denna förordning och som kan vara av betydelse för folkhälsan.

Bestämmelserna i rådets direktiv 89/397/EEG, av den 14 juni 1989 om offentlig kontroll av livsmedel⁽²⁾ och rådets direktiv 93/99/EEG av den 29 oktober 1993 om ytterligare åtgärder för offentlig kontroll av livsmedel⁽³⁾, gäller även nya livsmedel eller livsmedelsingredienser.

Utan att påverka övriga krav i gemenskapslagstiftningen om märkningen av livsmedel, bör särskilda ytterligare krav ställas om märkning. Dessa krav bör bli föremål för precisa bestämmelser för att säkerställa att konsumenten får nödvändig information. Det bör säkerställas information till de särskilda befolkningsgrupper, vilkas mathållning är vedertagen när ämnen förekommer i ett nytt livsmedel, vilka inte finns i motsvarande befintligt livsmedel, och detta kan innebära etiska betänkligheter för dessa befolkningsgrupper. Vad beträffar märkning, är konsumentinformation om förekomsten av en genetiskt modifierad organism enligt direktiv 90/220/EEG, som inte enbart innebär ändringar av jordbruksmässiga egenskaper, ett ytterligare krav som gäller livsmedel och livsmedelsingredienser som avses i denna förordning.

I enlighet med denna förordning bör ett förfarande inrättas, som innebär nära samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen inom ständiga livsmedelskommittén som inrättades genom beslut 69/414/EEG⁽⁴⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. I denna förordning fastställs bestämmelserna om utsläppande på gemenskapsmarknaden av nya livsmedel eller nya livsmedelsingredienser.

2. Denna förordning gäller utsläppande på gemenskapsmarknaden av livsmedel eller livsmedelsingredienser, vilka hittills inte i någon större utsträckning har konsu-

merats av människor inom gemenskapen och som hör till följande kategorier:

- a) Livsmedel och livsmedelsingredienser som innehåller eller består av genetiskt modifierade organismer i den mening som avses i direktiv 90/220/EEG.
- b) Livsmedel och livsmedelsingredienser som är framställda av genetiskt modifierade organismer men som inte innehåller några sådana organismer.
- c) Livsmedel och livsmedelsingredienser med en ny eller avsiktligt förändrad primär struktur på molekylär nivå.
- d) Livsmedel och livsmedelsingredienser som består av eller har isolerats ur mikroorganismer, svampar eller alger.
- e) Livsmedel och livsmedelsingredienser som består av eller har isolerats ur växter samt livsmedelsingredienser isolerade ur djur, med undantag av livsmedel och livsmedelsingredienser som har framställts genom traditionell förökning eller förädling och som tidigare utan risk har använts som livsmedel.
- f) Livsmedel och livsmedelsingredienser för vilka det tillämpas en produktionsmetod som normalt inte används, när denna metod innebär betydande förändringar av sammansättningen eller strukturen på livsmedlen eller livsmedelsingredienserna vad beträffar deras näringsvärde, ämnesomsättning eller halt av icke önskvärda ämnen.

3. I förekommande fall kan det, enligt förfarandet i artikel 13, bestämmas om ett visst livsmedel eller en viss livsmedelsingrediens omfattas av punkt 2.

Artikel 2

Denna förordning skall inte tillämpas på

- a) livsmedelstillsatser som omfattas av rådets direktiv 89/107/EEG av den 21 december 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om livsmedelstillsatser som är godkända för användning i livsmedel⁽⁵⁾,
- b) aromer för användning i livsmedel som omfattas av rådets direktiv 88/388/EEG av den 22 juni 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om aromer för användning i livsmedel och om ursprungsmaterial vid framställning av sådana aromer⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ EGT nr L 136, 20.5.1974, s. 1.

⁽²⁾ EGT nr L 186, 30.6.1989, s. 23. Direktivet senast ändrat genom direktiv 93/99/EG (EGT nr L 290, 24.11.1993, s. 14).

⁽³⁾ EGT nr L 290, 24.11.1993, s. 14.

⁽⁴⁾ EGT nr L 291, 19.11.1969, s. 9.

⁽⁵⁾ EGT nr L 40, 11.2.1989, s. 27. Direktivet senast ändrat genom direktiv 94/34/EG (EGT nr L 237, 10.9.1994, s. 1).

⁽⁶⁾ EGT nr L 184, 15.7.1988, s. 61. Direktivet senast ändrat genom direktiv 94/34/EG (EGT nr L 237, 10.9.1994, s. 1).

- c) extraktionsmedel som används vid framställning av livsmedel och som omfattas av rådets direktiv 88/344/EEG, av den 13 juni 1988 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om extraktionsmedel vid framställning av livsmedel och livsmedelsingredienser⁽¹⁾.

Artikel 3

1. De livsmedel och livsmedelsingredienser som omfattas av denna förordning får inte

— innebära några risker för konsumenten,

— vilseleda konsumenten,

— avvika så mycket från de livsmedel eller livsmedelsingredienser som de skall ersätta att normal konsumtion av dem skulle medföra näringsmässiga nackdelar för konsumenten.

2. När livsmedel och livsmedelsingredienser vilka omfattas av denna förordning skall släppas ut på gemenskapsmarknaden, skall förfarandena i artiklarna 4, 6, 7 och 8 tillämpas i enlighet med de kriterier som anges i punkt 1 samt i enlighet med övriga relevanta faktorer som nämns i dessa artiklar.

Vad dock beträffar livsmedel eller livsmedelsingredienser som omfattas av denna förordning och som härrör från växtsorter enligt direktiv 70/457/EEG och 70/458/EEG, skall beslutet om tillstånd som avses i denna förordning fattas inom ramen för de förfaranden som anges i dessa direktiv, då dessa förfaranden beaktar de utvärderingsprinciper som fastställs i denna förordning, liksom de kriterier som avses i punkt 1 i denna artikel; med undantag för bestämmelser om märkning av livsmedel och livsmedelsingredienser, vilka enligt artikel 8 skall fattas i enlighet med förfarandet i artikel 13.

3. Bestämmelserna i punkt 2 skall inte tillämpas på de livsmedel och livsmedelsingredienser som avses i artikel 1.2 b, när den genetiskt modifierade organism som används vid framställningen av livsmedlet eller livsmedelsingrediensen har släppts ut på marknaden i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

4. Med avvikelse från punkt 2 skall förfarandet i artikel 5 tillämpas på de livsmedel eller livsmedelsingredienser som avses i artikel 1.2 b, d och e, som på grundval av tillgängliga och allmänt vedertagna vetenskapliga rön, eller på grundval av ett yttrande från något av de behöriga organ som anges i artikel 4.3, har visat sig i huvudsak motsvara de livsmedel eller livsmedelsingre-

dienser som redan finns när det gäller sammansättning, näringsvärde, ämnesomsättning, avsedd användning och innehåll av icke önskvärda ämnen.

I förekommande fall kan det, enligt förfarandet i artikel 13, bestämmas om ett livsmedelsslag eller en livsmedelsingrediens omfattas av detta stycke.

Artikel 4

1. Den person som är ansvarig för utsläppandet av produkterna på gemenskapsmarknaden (nedan kallad "sökanden") skall lämna in en ansökan till den medlemsstat där produkten först skall släppas ut på marknaden. Sökanden skall samtidigt sända en kopia av ansökan till kommissionen.

2. Därefter skall en första utvärdering göras i enlighet med vad som anges i artikel 6.

När det förfarande som avses i artikel 6.4 är avslutat, skall den medlemsstat som åsyftas i första stycket utan dröjsmål informera sökanden om

— att denne får släppa ut livsmedlet eller livsmedelsingrediensen på marknaden under förutsättning att den kompletterande utvärdering som anges i artikel 6.3 inte krävs och att inga motiverade invändningar har framförts enligt artikel 6.4, eller

— att det krävs ett beslut om tillstånd enligt artikel 7.

3. Varje medlemsstat skall meddela kommissionen namnet på och adressen till de organ inom sitt territorium som är behöriga att genomföra de första utvärderingar som anges i artikel 6.2.

4. Innan denna förordning träder i kraft skall kommissionen offentliggöra rekommendationer om de vetenskapliga aspekterna på

— vilken information som skall lämnas som stöd för ansökan, liksom hur den skall presenteras,

— de preliminära utvärderingar som avses i artikel 6.

5. Eventuella bestämmelser för genomförandet av denna artikel skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 13.

Artikel 5

Vad beträffar livsmedel och livsmedelsingredienser som anges i artikel 3.4 skall sökanden anmäla utsläppandet på marknaden till kommissionen. Denna anmälan skall åtföljas av de relevanta uppgifter som anges i artikel 3.4. Kommissionen skall inom sextio dagar till medlemsstaterna vidarebefordra en kopia av denna anmälan samt, på

⁽¹⁾ EGT nr L 157, 24.6.1988, s. 28. Direktivet senast ändrat genom direktiv 94/52/EG (EGT nr L 331, 21.12.1994, s. 10).

begäran av en medlemsstat, en kopia av ovannämnda relevanta uppgifter. Kommissionen skall varje år offentliggöra en sammanställning av dessa anmälningar i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, serie C.

Artikel 6

1. Den ansökan som avses i artikel 4.1 skall innehålla de nödvändiga upplysningarna, inklusive en kopia av de studier som har genomförts samt all annan information som gör det möjligt att fastställa om livsmedlet eller livsmedelsingrediensen uppfyller kraven i artikel 3.1, liksom ett förslag till lämplig presentation och märkning av livsmedlet eller livsmedelsingrediensen i enlighet med kraven i artikel 8. Ansökan skall också innehålla en sammanfattning av handlingarna.

2. När den medlemsstat som avses i artikel 4.1 får denna ansökan, skall medlemsstaten se till att en första utvärdering genomförs. I detta syfte skall medlemsstaten meddela kommissionen namnet på det organ som är behörigt att utföra undersökningar av livsmedel och som har fått i uppdrag att upprätta den första utvärderingsrapporten, eller begära att kommissionen, tillsammans med en annan medlemsstat, vidtar åtgärder så att något av de organ som enligt artikel 4.3 är behörigt att utföra undersökningar av livsmedel upprättar en sådan rapport.

Kommissionen skall utan dröjsmål till alla medlemsstater översända en kopia av sammanfattningen av de handlingar som sökanden har tillhandahållit, liksom namnet på det behöriga organ som har fått i uppdrag att genomföra den första utvärderingen.

3. Den första utvärderingsrapporten skall upprättas inom tre månader räknat från mottagandet av den ansökan som uppfyller villkoren i punkt 1, i enlighet med de rekommendationer som anges i artikel 4.4, och rapporten skall ange huruvida livsmedlet eller livsmedelsingrediensen bör genomgå en kompletterande utvärdering enligt artikel 7.

4. Medlemsstaten ifråga skall utan dröjsmål till kommissionen överlämna utvärderingsrapporten från det organ som har behörighet att utvärdera livsmedel, och kommissionen skall vidarebefordra rapporten till de andra medlemsstaterna. En medlemsstat eller kommissionen kan, inom sextio dagar från det att rapporten har överlämnats av kommissionen, framföra kommentarer eller motiverade invändningar mot att släppa ut livsmedlet eller livsmedelsingrediensen ifråga på marknaden. Kommentarer eller invändningarna kan också gälla presentationen och märkningen av livsmedlet eller livsmedelsingrediensen.

Kommissionen skall motta kommentarerna eller invändningarna, vilka skall vidarebefordras till medlemsstaterna inom den ovannämnda tiden om sextio dagar.

Sökanden skall på begäran av en medlemsstat tillhandahålla en kopia av tillämpliga upplysningar.

Artikel 7

1. När det är nödvändigt att göra en kompletterande utvärdering i enlighet med artikel 6.3, eller när en invändning har framförts i enlighet med artikel 6.4, skall ett beslut om tillstånd fattas i enlighet med förfarandet i artikel 13.

2. Detta beslut skall ange omfattningen av tillståndet samt vid behov precisera

— villkoren för användningen av livsmedlet eller livsmedelsingrediensen,

— beteckningen på livsmedlet eller livsmedelsingrediensen, liksom dess egenskaper,

— de särskilda kraven på märkning som anges i artikel 8.

3. Kommissionen skall utan dröjsmål meddela sökanden det beslut som har fattats. Besluten skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 8

1. Utan att i övrigt påverka tillämpningen av gemenskapslagstiftningen om märkning av livsmedel, skall följande specifika tillägsbestämmelser för märkning tillämpas för att informera konsumenten om

a) alla livsmedelsegenskaper såsom

— sammansättning,

— näringsvärde eller näringsmässiga effekter,

— avsedd användning av livsmedlet,

om dessa på ett avgörande sätt skiljer ett nytt livsmedel eller en livsmedelsingrediens från jämförbara livsmedel och livsmedelsingredienser som redan finns.

I detta fall skall märkningen ange vilka egenskaper som har förändrats samt en uppgift om vilken metod som använts för att uppnå denna egenskap.

b) vilka ämnen i det nya livsmedlet eller den nya livsmedelsingrediensen som inte finns i en redan befintlig, jämförbar livsmedelsprodukt och som kan ha effekter på hälsan hos vissa befolkningsgrupper,

c) vilka ämnen i det nya livsmedlet som saknas i en redan befintlig, jämförbar livsmedelsprodukt och mot vilka det kan framföras etiska betänkligheter,

d) vilka genetiskt modifierande organismer enligt direktiv 90/220/EEG som förekommer när detta inte

enbart motsvarar en modifiering av jordbruksmässiga egenskaper i enlighet med ett beslut som fattats enligt förfarandet i artikel 13 i denna förordning.

2. Om det inte redan finns ett jämförbart livsmedel eller en livsmedelsingrediens, skall lämpliga bestämmelser vid behov antas för att säkerställa att konsumenten får adekvat information om livsmedlets eller livsmedelsingrediensens beskaffenhet.

3. Eventuella bestämmelser för genomförandet av denna artikel inbegripet bestämmelser för att definiera jordbruksmässiga egenskaper som avses i punkt 1 d skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 13.

Artikel 9

1. När ett livsmedel eller en livsmedelsingrediens som omfattas av denna förordning innehåller en genetiskt modifierad organism i den betydelse som anges i artikel 2.1 och 2.2 i direktiv 90/220/EEG, eller består av en sådan organism, skall den erforderliga informationen i den ansökan om att få släppa ut produkten på marknaden som avses i artikel 6.1, åtföljas av

- en kopia av det skriftliga medgivande från behörig myndighet som eventuellt behövs för den avsiktliga utsättningen av genetiskt modifierade organismer för forsknings- och utvecklingsändamål i enlighet med artikel 6.4 i direktiv 90/220/EEG, liksom resultaten av den eller de avsiktliga utsättningarna när det gäller riskerna för människors hälsa och för miljön,
- kompletta handlingar med all relevant teknisk information enligt artikel 11 i direktiv 90/220/EEG och den miljöriskbedömning som har gjorts på grundval av denna information, liksom resultaten av alla forsknings- och utvecklingsstudier, eller i förekommande fall, beslutet om tillstånd för utsläppande på marknaden enligt del C i direktiv 90/220/EEG.

Artikel 11—18 i direktiv 90/220/EEG får inte tillämpas på livsmedel och livsmedelsingredienser som innehåller genetiskt modifierade organismer eller som består av sådana organismer.

2. För livsmedel eller livsmedelsingredienser som omfattas av denna förordning, vilka innehåller genetiskt modifierade organismer eller består av sådana organismer, skall det beslut som avses i artikel 7 ta hänsyn till de krav på miljösäkerhet som anges i direktiv 90/220/EEG, i syfte att garantera att alla nödvändiga åtgärder vidtas för att undvika skadlig påverkan på människors hälsa och på miljön, vilket skulle kunna bli resultatet av en avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer. När utvärderingen görs av ansökan om att få släppa ut

produkter som innehåller genetiskt modifierade organismer eller som består av sådana organismer, på marknaden, skall kommissionen och medlemsstaterna rådfråga de organ som utsetts av gemenskapen eller medlemsstaterna i enlighet med direktiv 90/220/EEG.

Artikel 10

Villkoren för skyddet av de handlingar som tillhandahålls av sökanden skall fastställas enligt artikel 13.

Artikel 11

Vetenskapliga livsmedelskommittén skall rådfrågas i alla frågor som omfattas av denna förordning och som kan ha verkningar på folkhälsan.

Artikel 12

1. Om en medlemsstat, efter att ha fått ny information eller efter att ha omvärderat tidigare information, har särskilda skäl för att anta att användningen av ett livsmedel eller en livsmedelsingrediens som överensstämmer med denna förordning medför risker för folkhälsan eller för miljön, kan denna medlemsstat tillfälligt begränsa eller uppskjuta utsläppandet på marknaden eller användningen av livsmedlet eller livsmedelsingrediensen i fråga inom sitt territorium. Medlemsstaten skall då omedelbart informera övriga medlemsstater och kommissionen om detta samt ange skälen för beslutet.
2. Kommissionen skall så snart som möjligt, med hjälp av Ständiga livsmedelskommittén, undersöka de skäl som avses i punkt 1 och vidta de åtgärder som anges i artikel 13. Den medlemsstat som har fattat ett sådant beslut som avses i punkt 1 kan upprätthålla det till dess att dessa åtgärder träder i kraft.

Artikel 13

1. När det förfarande som fastställs i denna artikel genomförs skall kommissionen biträdas av Ständiga livsmedelskommittén, nedan kallad "kommittén".
2. Kommittén skall sammankallas av ordföranden, antingen på dennes initiativ eller på begäran av en medlemsstat.
3. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Kommittén skall

fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 148.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Vid omröstningar inom kommittén skall medlemsstaternas röster vägas enligt den ovan nämnda artikeln i fördraget. Ordföranden får inte rösta.

4. a) Kommissionen skall besluta om de föreslagna åtgärderna när de är förenliga med kommitténs yttrande.

b) Om förslaget inte är förenligt med kommitténs yttrande, eller om inget yttrande avges, skall kommissionen utan dröjsmål föreslå rådet vilka åtgärder som skall vidtas. Rådet skall fatta sitt beslut med kvalificerad majoritet.

Om rådet inte har fattat något beslut inom tre månader från det att förslaget mottagits, skall kommissionen själv besluta att de föreslagna åtgärderna skall vidtas.

Artikel 14

Inom en tid av fem år från dagen för denna förordnings ikraftträdande och mot bakgrund av den erfarenhet som har gjorts, skall kommissionen till Europaparlamentet och rådet överlämna en rapport om genomförandet av denna förordning, vid behov åtföljd av lämpliga förslag.

Artikel 15

Denna förordning träder i kraft tolv månader efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdat i ... den ...

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

REDOGÖRELSE FÖR RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

1. Den 7 juli 1992 överlämnade kommissionen till rådet ett förslag till förordning i denna fråga som byggde på artikel 100a i fördraget⁽¹⁾.
2. Till följd av Europaparlamentets yttrande av den 27 oktober 1993⁽²⁾, överlämnade kommissionen ett ändrat förslag till rådet⁽³⁾.
3. Ekonomiska och sociala kommittén avgav sitt yttrande den 23 februari 1993⁽⁴⁾.
4. Den 23 oktober 1995 antog rådet en gemensam ståndpunkt om det ändrade förslaget, i enlighet med förfarandet i artikel 189b.2 i fördraget.

II. MÅLSÄTTNING

5. Målsättningen med förslaget är att fastställa kriterier och förfaranden för utvärdering inför utsläppandet på unionens marknad av nya livsmedel, dvs. livsmedelsprodukter som hittills konsumerats i obetydliga kvantiteter.

Förslaget har stor betydelse på unionsnivå såväl för den tekniska utvecklingen inom livsmedelsindustrisektorn som för en väl fungerande inre marknad, liksom för skyddet av och informationen till konsumenterna.

III. ANALYS AV DEN GEMENSAMMA STÅNDPUNKTEN

6. Allmänt kan sägas att texten har omarbetats väsentligt under diskussionerna. Texten i den gemensamma ståndpunkten tar hänsyn till Europaparlamentets önskningar på flera viktiga punkter, vilka översiktligt nämns nedan. Kommissionen har godkänt rådets samtliga ändringar av det ursprungliga förslaget.
7. Tillämpningsområdet (Europaparlamentets ändringsförslag nr 14, 15 och 29) har utvidgats och preciserats närmare i artikel 1.2 jämfört med det ursprungliga förslaget. Rådet och kommissionen har dock inte kunnat ta med en del av ändringsförslag nr 15, eftersom de anser att dessa tillsatser redan omfattas av särskilda gemenskapsbestämmelser och att de därför inte bör falla inom tillämpningsområdet för den föreslagna förordningen.

I enlighet med Europaparlamentets ändringsförslag nr 19 och 30 återfinns dessutom de allmänna kriterierna för utvärderingen av produkterna i bestämmelserna (i artikel 3.1).

Rådet konstaterade för övrigt att sambandet mellan denna text och gemenskapsbestämmelserna om utsäde måste preciseras, särskilt när det gäller utvärderingsförfaranden och märkningsregler (se artikel 3.2).

8. Den gemensamma ståndpunkten innebär en viktig skärpning av bestämmelserna om förfarandena i artiklarna 4—7 vid utsläppandet på marknaden av produkter som tillhör tillämpningsområdet (ändringsförslag nr 18, 20 och 21). Följande punkter är viktiga:
 - a) Uppgifterna fördelas bättre och tydligare mellan medlemsstaterna och kommissionen än i det ursprungliga förslaget.

⁽¹⁾ EGT nr C 190, 29.7.1992, s. 3.

⁽²⁾ EGT nr C 315, 22.11.1993, s. 39.

⁽³⁾ EGT nr C 16, 19.1.1994, s. 10.

⁽⁴⁾ EGT nr C 108, 19.4.1993.

- b) Resultaten av besluten offentliggörs i större utsträckning (se artiklarna 5 och 7) i enlighet med Europaparlamentets yttrande (ändringsförslag nr 24).
 - c) Klara och detaljerade krav på sammanställningen och presentationen av det faktamaterial som skall föreläggas myndigheterna vad gäller de produkter som tillhör tillämpningsområdet (artikel 6).
 - d) De fall då medlemsstaterna eller kommissionen kan göra en berättigad invändning mot försäljningen av en produkt preciseras närmare (artikel 6.4).
 - e) Förfarandet för att fatta det formella beslutet att tillåta utsläppandet på marknaden av produkter preciseras närmare liksom räckvidden av besluten (artikel 7).
9. När det gäller kraven för märkning (ändringsförslag nr 22) fastställde rådet en rad regler (artikel 8) enligt vilka konsumenten systematiskt skall informeras om följande:
- Skillnaderna mellan näringsinnehåll och näringsegenskaper i ett nytt livsmedel och i en konventionell produkt. I detta fall skall det som konsumentupplysning anges hur detta näringsinnehåll eller dessa näringsegenskaper erhållits.
 - Förekomsten av ämnen i produkten som inte finns i motsvarande befintlig produkt och som kan påverka hälsan negativt hos vissa delar av befolkningen, t.ex. allergiframkallande ämnen.
 - Förekomsten av ämnen i produkten som inte finns i motsvarande befintlig produkt och som kan ge upphov till etiska problem för de grupper av befolkningen vilka har mycket fasta regler för sina matvanor.
 - Förekomsten av en genetiskt förändrad organism när det inte endast är fråga om ändrade odlingsegenskaper.
- När rådet fastställde dessa regler fäste det stor vikt vid att de skulle vara fullständiga, att informationen till konsumenterna skulle vara användbar och att reglernas efterlevnad effektivt skulle kunna kontrolleras av de behöriga instanserna.
10. Rådet har tagit hänsyn till ändringsförslag nr 17 om oberoende sakkunniga.
11. Rådet godkände principen i ändringsförslagen nr 54 och 55 om skydd av uppgifter som lämnas vid genomförandet av de förfaranden som fastställs i förordningen (se artikel 10).
12. Rådet godkände syftet med ändringsförslag nr 45, att bekräfta att det allmänna kontrollsystemet för livsmedel är tillämpligt på produkten i fråga och har tagit med det i ingressen.
13. När det gäller ändringsförslag nr 58 föreskriver rådet att förordningen skall träda i kraft tolv månader efter det att den offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, så att kommissionen och medlemsstaterna skall kunna vidta de nödvändiga åtgärderna för dess genomförande.
14. På det hela taget anser rådet att det, tre år efter det att det ursprungliga förslaget lagts fram, efter att ha godkänt de ändringsförslag från Europaparlamentet som kommissionen tagit med och efter att dessutom ha tagit hänsyn till Europaparlamentets önskningspunkter på andra punkter, äntligen har uppnått den önskvärda jämvikten mellan de ståndpunkter som sedan någon tid tillbaka intagits i detta ärende, särskilt i fråga om följande nyckelbegrepp:
- Tillämpningsområdet.
 - Förfarandena för utsläppandet på marknaden.
 - Märkningen.

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 26/95

antagen av rådet den 23 oktober 1995

inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/.../EG av den ... om system för ersättning till investerare

(95/C 320/02)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 57.2 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽²⁾,med beaktande av Europeiska monetära institutets yttrande⁽³⁾,i enlighet med det i artikel 189b i fördraget angivna förfarandet⁽⁴⁾, och

med beaktande av följande:

1. Rådet antog den 10 maj 1993 direktiv 93/22/EEG om investeringstjänster inom värdepappersområdet⁽⁵⁾. Detta direktiv utgör ett nödvändigt verktyg för förverkligandet av den inre marknaden för värdepappersföretag.
2. I direktiv 93/22/EEG fastställs de försiktighetsregler som värdepappersföretag ständigt måste iaktta, i synnerhet de regler som syftar till att i största möjliga utsträckning skydda investerarnas rättigheter vad avser deras medel eller instrument.
3. Inget tillsynssystem kan dock garantera fullständig säkerhet, i synnerhet inte när det är fråga om bedrägerier.
4. Skyddet av investerare och ett fortsatt förtroende för det finansiella systemet är viktiga beståndsdelar för fullbordandet av den inre marknaden och för att se till att den fungerar på ett riktigt sätt. Därför är det nödvändigt att varje medlemsstat förfogar över ett system för ersättning till investerare som garanterar en lägsta gemensam skyddsnivå, åtminstone för små investerare, om ett värdepappersföretag inte skulle vara i stånd att fullgöra sina skyldigheter gentemot sina investeringskunder.
5. Små investerare skulle då kunna köpa investerings-tjänster från värdepappersföretagens filialer inom gemenskapen, eller genom att anlita gränsöverskridande tjänster, med samma förtroende som om de anlitate inhemska värdepappersföretag, i vetskap om att de skulle vara berättigade till en lägsta gemensam skyddsnivå om ett värdepappersföretag inte skulle vara i stånd att fullgöra sina skyldigheter gentemot sina investeringskunder.
6. I avsaknad av en lägsta gemensam skyddsnivå och för att kunna ge investerarna ett gott skydd, kan värmedlemsstaterna anse sig ha goda skäl att tvinga de värdepappersföretag i andra medlemsstater som bedriver verksamhet genom en filial eller genom att tillhandahålla tjänster i värdlandet att ansluta sig till värdlandets ersättningssystem, om dessa företag inte är anslutna till ett ersättningssystem för investerare i hemlandet, eller om detta system inte anses erbjuda ett likvärdigt skydd. Ett sådant krav skulle kunna inverka menligt på den inre marknadens funktion.
7. Även om de flesta medlemsstater för närvarande har system för ersättning till investerare omfattar dessa som regel inte alla värdepappersföretag med en enda auktorisation enligt direktiv 93/22/EEG.
8. Alla medlemsstater bör därför så snart som möjligt åläggas att inrätta ett eller flera system för ersättning till investerare som alla värdepappersföretag i fråga skall vara anslutna till. Detta system bör omfatta de medel eller instrument som ett värdepappersföretag förfogar över med avseende på en investerares investeringsverksamhet och som, om företaget inte skulle vara i stånd att fullgöra sina skyldigheter gentemot sina investeringskunder inte kan återställas till investeraren. Detta påverkar inte på något sätt de regler och förfaranden som är tillämpliga i varje medlemsstat vad gäller de beslut som skall fattas vid fall av obestånd eller när ett värdepappersföretag träder i likvidation.
9. Definitionen på ett värdepappersföretag innefattar de kreditinstitut som är auktoriserade att tillhand-

(¹) EGT nr C 321, 27.11.1993, s. 15, och EGT nr C 382, 31.12.1994, s. 27.

(²) EGT nr C 127, 7.5.1994, s. 1.

(³) Yttrandet avgivet den 28 juli 1995 (ännu inte offentliggjort i EGT).

(⁴) Europaparlamentets yttrande av den 19 april 1994 (EGT nr C 128, 9.5.1994, s. 86), rådets gemensamma ståndpunkt av den ... (ännu inte offentliggjord i EGT) och Europaparlamentets beslut av den ... (ännu inte offentliggjort i EGT).

(⁵) EGT nr L 141, 11.6.1993, s. 27.

hålla investeringstjänster. Dessa kreditinstitut bör också vara skyldiga att ansluta sig till systemet för ersättning till investerare med avseende på sina transaktioner på investeringsområdet. Men det är likväl inte nödvändigt att föreskriva att dessa kreditinstitut skall ansluta sig till två system, om ett av systemen uppfyller kraven såväl i detta direktiv som i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/19/EG av den 30 maj 1994 om system för garanti för insättningar⁽¹⁾. För de värdepappersföretag som också är kreditinstitut kan det dock i vissa fall vara svårt att upprätthålla en skillnad mellan de insättningar som omfattas av direktiv 94/19/EG och de medel som innehåller i samband med investeringsverksamheten. Medlemsstaterna bör därför ges möjlighet att bestämma vilket av de två direktiven som skall tillämpas.

10. I direktiv 94/19/EG ges medlemsstaterna rätt att undanta kreditinstitut från skyldigheten att tillhöra ett system för garanti för insättningar när kreditinstitutet tillhör ett system som skyddar själva kreditinstitutet, och särskilt garanterar dess solvens. När ett kreditinstitut som tillhör ett sådant system också är ett värdepappersföretag bör medlemsstaterna även ha rätt att på vissa villkor befria företaget från skyldigheten att vara anslutet till ett system för ersättning till investerare.
11. En lägsta gemensam nivå för ersättningen på 20 000 ecu per investerare bör vara tillräcklig för att skydda små investerares intressen om ett värdepappersföretag inte skulle vara i stånd att fullgöra sina skyldigheter gentemot sina investeringskunder. Det förefaller därför rimligt att fastställa den lägsta gemensamma nivån till 20 000 ecu. Emellertid kan det bli nödvändigt med begränsade övergångsbestämmelser, liksom i direktiv 94/19/EG, i syfte att göra det möjligt för systemen för ersättning att tillämpa detta belopp eftersom detta också skall tillämpas i de medlemsstater vilka, när detta direktiv antas, inte har tillgång till något sådant system.
12. Samma nivå har fastställts i direktiv 94/19/EG.
13. För att stimulera investeraren att välja värdepappersföretag med urskillning bör medlemsstaterna tillåtas att ställa krav på att investeraren själv bär en del av den förlust han har gjort. Skyddet för investeraren bör dock under alla omständigheter uppgå till minst 90 % av en förlust så länge som ersättningens nivå inte når upp till gemenskapens lägsta nivå.
14. Vissa medlemsstaters system erbjuder en högre skyddsnivå än den lägsta gemensamma skyddsnivån

i detta direktiv, men det förefaller inte lämpligt att kräva en ändring av dessa system på denna punkt.

15. Om system som erbjuder investerarna en högre skyddsnivå än den gemensamma lägsta nivån behålls inom gemenskapen kan detta, inom samma territorium, leda till skillnader i ersättning och ojämlika konkurrensvillkor mellan de inhemska värdepappersföretagen och filialer från andra medlemsstater. I syfte att råda bot på dessa olägenheter bör filialer tillåtas att ansluta sig till sin värdmedlemsstats system så att de kan erbjuda sina investerare samma skydd som systemen i de land i vilka de har sitt säte. Därför bör kommissionen i sin rapport om tillämpningen av detta direktiv ange i vilken utsträckning filialerna har använt sig av denna möjlighet, liksom vilka eventuella problem de kan ha haft eller eventuella problem med systemen för ersättning till investerare när bestämmelserna genomförs. Möjligheten att låta hemländernas system erbjuda kompletterande skydd av denna typ på de villkor som systemet ställer bör dock inte uteslutas.
16. Störningar på marknaden kan uppstå om filialer till vissa värdepappersföretag som har sitt säte i en annan medlemsstat än i hemlandet erbjuder en högre skyddsnivå än de värdepappersföretag som är auktoriserade i värdmedlemsstaten. Det skulle dock vara olyckligt om nivån på eller omfattningen av skyddet i systemet för ersättning blev ett konkurrensmedel. Därför är det nödvändigt att, åtminstone inledningsvis, slå fast att varken nivån på eller omfattningen av det skydd som erbjuds av ett hemlands system till de investerare som har anlitat filialer i en annan medlemsstat får överstiga vare sig den högsta nivå eller den högsta omfattning som erbjuds av motsvarande system i värdmedlemsstaten. Eventuella störningar på marknaden skall utredas efter ett antal år med utgångspunkt från den erfarenhet som förvärvats och mot bakgrund av utvecklingen i finanssektorn.
17. Om en medlemsstat anser att vissa typer av investeringar eller särskilt angivna investerare inte har behov av något särskilt skydd, bör den ha möjlighet att undanta dessa från skydd enligt ersättningssystemen.
18. Flera medlemsstater har system för ersättning till investerare som hanteras av särskilda professionella organisationer, medan andra medlemsstaters system har upprättats och administreras med hjälp av lagstiftning. Denna skillnad i rättslig ställning ger problem endast i ett avseende, och det är den obligatoriska anslutningen till och uteslutningen från systemen. Därför är det nödvändigt att vidta åtgärder för att begränsa systemens möjligheter i detta avseende.

⁽¹⁾ EGT nr L 135, 31.5.1994, s. 5.

19. Investerare bör ersättas utan onödigt dröjsmål så snart som rättmätigheten i kraven har konstaterats och systemet bör självt få möjlighet att fastställa vad som är en rimlig frist inom vilken krav skall framställas. Att denna frist har löpt ut bör dock inte anföras som skäl mot en investerare som haft giltig anledning att inte komma in med sina krav i tid.
20. Information till investerarna om metoderna för ersättning är ett väsentligt inslag i skyddet. Enligt artikel 12 i direktiv 93/22/EEG är värdepappersföretag skyldiga att, innan de gör några affärer med investerarna, informera dem om den eventuella tillämpningen av ett ersättningssystem. Därför skall det i detta direktiv fastställas regler om information till personer som avser att göra investeringar om de ersättningssystem som gäller för deras investeringstransaktioner.
21. En oreglerad användning i marknadsföringssyfte av uppgifter om belopp och omfattning i ersättningssystemet skulle kunna påverka stabiliteten i det finansiella systemet eller investerarnas förtroende på ett negativt sätt, och medlemsstaterna bör därför fastställa regler som begränsar användningen av sådana uppgifter.
22. I princip åläggs alla värdepappersföretag genom detta direktiv att ansluta sig till ett system för ersättning till investerare. Emellertid har medlemsstaterna rätt att, enligt de direktiv som handlar om anslutningen av ett värdepappersföretag vilket har sitt huvudkontor i tredje land, särskilt enligt direktiv 93/22/EEG, avgöra huruvida och på vilka villkor filialer till värdepappersföretag skall få utöva sin verksamhet på deras territorier. Sådana filialer har dock inte rätt att fritt tillhandahålla tjänster i enlighet med artikel 59.2 i fördraget, inte heller kan de få tillstånd att etablera sig i andra medlemsstater än dem i vilka de redan bedriver verksamhet. Följaktligen skall en medlemsstat som har givit sådana filialer tillträde avgöra hur bestämmelserna i detta direktiv skall tillämpas på filialerna i enlighet med artikel 5 i direktiv 93/22/EEG, i syfte att skydda investerarna och upprätthålla det finansiella systemets integritet. Det är mycket viktigt att investerare som anlitar sådana filialer har full kännedom om vilka bestämmelser om ersättning som gäller för dem.
23. Det är inte nödvändigt att i detta direktiv harmonisera finansieringsmetoderna för systemen för ersättning till investerare, under förutsättning dels att kostnaden för dessa system i princip bärs av värdepappersföretagen själva, dels att möjligheten att finansiera systemen står i rimlig proportion till deras åtaganden. Detta får dock inte innebära att stabiliteten i det finansiella systemet i medlemsstaten i fråga äventyras.
24. Detta direktiv innebär att medlemsstaterna eller deras behöriga myndigheter görs ansvariga gentemot investerarna, under förutsättning att ett eller flera system för ersättning till eller skydd av investerare har upprättats eller officiellt erkänts i enlighet med de villkor som anges i detta direktiv.
25. Sammanfattningsvis förefaller det nödvändigt att genomföra en gemensam lägsta nivå på ersättning till investerare för genomförandet av den inre marknaden i fråga om värdepappersföretag, eftersom detta gör det möjligt att skapa mer förtroendefulla relationer mellan investerare och värdepappersföretag, särskilt vad avser företag vilkas hemland är en annan medlemsstat och att undvika de svårigheter som kan uppstå till följd av tillämpningen av värdländernas inhemska bestämmelser om skydd för investerare, vilka inte är samordnade på gemenskapsnivå. Ett bindande gemenskapsdirektiv är därför den enda lämpliga metoden för att nå det uppsatta målet, i avsaknad av system för ersättning till investerare som motsvarar den nivå som anges i direktiv 93/22/EEG. I detta direktiv anges dock bara den lägsta gemensamma nivå som krävs, och medlemsstaterna ges frihet att föreskriva större omfattning av eller högre nivå på skyddet om de så önskar och ges även behövlig frihet vad gäller organiseringen och finansieringen av systemen för ersättning till investerare.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I detta direktiv avses med

1. *värdepappersföretag*: ett värdepappersföretag enligt definitionen artikel 1.2 i direktiv 93/22/EEG, som är
 - auktoriserat i enlighet med artikel 3 i direktiv 93/22/EEG, eller
 - auktoriserat som kreditinstitut i enlighet med direktiv 77/780/EEG⁽¹⁾ och direktiv 89/646/EEG⁽²⁾ och vars auktorisation omfattar en eller

⁽¹⁾ Rådets första direktiv (77/780/EEG) av den 12 december 1977 om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut (EGT nr L 322, 17.12.1977, s. 30). Direktivet senast ändrat genom direktiv 89/646/EEG (EGT nr L 386, 30.12.1989, s. 1).

⁽²⁾ Rådets andra direktiv (89/646/EEG) av den 15 december 1989 om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut och om ändring av direktiv 77/780/EEG (EGT nr L 386, 30.12.1989, s. 1). Direktivet senast ändrat genom direktiv 92/30/EEG (EGT nr L 110, 28.4.1992, s. 52).

flera investeringstjänster upptagna i avsnitt A i bilagan till direktiv 93/22/EEG.

2. *investeringstjänst*: varje investeringstjänst såsom detta begrepp definieras i artikel 1.1 i direktiv 93/22/EEG samt den tjänst som avses i punkt 1 i avsnitt C i bilagan till det direktivet.
3. *instrument*: de instrument som är upptagna i avsnitt B i bilagan till direktiv 93/22/EEG.
4. *investerare*: varje person som har anförtrott ett värdepappersföretag medel eller instrument i samband med en investeringstjänst.
5. *filial*: ett driftsställe som är en rättsligt osjälvständig del av ett värdepappersföretag och som tillhandahåller investeringstjänster som värdepappersföretaget har auktorisation att tillhandahålla. Alla driftsställen som har inrättats i samma medlemsstat av ett värdepappersföretag med huvudkontor i en annan medlemsstat skall betraktas som en enda filial.
6. *gemensam investeringstjänst*: en investeringstjänst som utförs för två eller flera personers räkning eller som två eller flera personer är berättigade till och som tecknats av en eller flera av dessa personer.
7. *behöriga myndigheter*: de myndigheter som definieras i artikel 22 i direktiv 93/22/EEG. Dessa myndigheter får, i förekommande fall, vara de som definieras i artikel 1 i rådets direktiv 92/30/EEG av den 6 april 1992 om gruppbaserad tillsyn över kreditinstitut⁽¹⁾.

Artikel 2

1. Varje medlemsstat skall säkerställa att ett eller flera system för ersättning till investerare införs och officiellt erkänns inom dess territorium. Förutom under sådana omständigheter som avses i andra stycket och i artikel 5.3, får inget värdepappersföretag som är auktoriserat i medlemsstaten tillhandahålla investeringstjänster om det inte är anslutet till ett sådant system.

En medlemsstat kan dock undanta ett kreditinstitut som omfattas av detta direktiv från skyldigheten att vara anslutet till ett system för ersättning till investerare, då kreditinstitutet enligt artikel 3.1 i direktiv 94/19/EEG redan är undantaget från skyldigheten att vara anslutet till ett system för garanti för insättningar under förutsättning att det skydd och den information som ges till insättare också ges investerare på samma villkor och dessa därmed åtnjuter ett skydd som åtminstone är

likvärdigt med det skydd som ges enligt ett system för ersättning till investerare.

En medlemsstat som utnyttjar denna möjlighet skall informera kommissionen om detta. Den skall särskilt lämna information om dessa skyddssystems egenskaper och vilka kreditinstitut som omfattas av dem samt om senare ändringar i den information som har tillhandahållits. Kommissionen skall informera rådet om detta.

2. Systemet skall tillhandahålla skydd för investerare enligt artikel 4 antingen om

- de behöriga myndigheterna har konstaterat att, enligt deras uppfattning, värdepappersföretaget för närvarande och av skäl som är direkt förknippade med dess finansiella ställning, verkar sakna förmåga att kunna uppfylla sina förpliktelser med anledning av investerarens krav och att denna oförmåga inte endast är tillfällig, eller
- en rättslig myndighet av orsaker som är direkt förknippade med värdepappersföretagets finansiella ställning har meddelat ett avgörande som innebär att investerarens möjlighet att framställa krav mot institutet tillfälligt upphävs,

beroende på om konstaterandet eller beslutet inträffar först.

Skydd skall tillhandahållas för krav som uppkommer på grund av ett värdepappersföretags oförmåga att

- betala tillbaka pengar som tillkommer eller tillhör investerare och som innehas för deras räkning i samband med investeringstjänster, eller
- lämna tillbaka finansiella instrument som tillhör investerare och som innehas, handhas eller förvaltas för deras räkning i samband med investeringstjänster,

enligt de rättsliga och avtalsmässiga villkor som är tillämpliga.

3. Sådana krav på kreditinstitut som avses i punkt 2 som i en viss medlemsstat skulle omfattas av både detta direktiv och direktiv 94/19/EG skall av den medlemsstaten hänföras till ett system enligt något av dessa direktiv efter vad den staten finner vara lämpligt. Inget krav skall kunna ge ersättning mer än en gång enligt dessa direktiv.

4. Storleken av en investerarens krav skall beräknas enligt de rättsliga och avtalsmässiga villkor, särskilt sådana som behandlar ersättning och krav som berättigar till ersättning, som vid tidpunkten för det konstaterande eller det beslut som avses i punkt 2 gäller för uppskattningen av penningbeloppet eller värdet på instrumenten som tillhör investeraren och som värdepappersföretaget inte förmår betala tillbaka eller återlämna.

⁽¹⁾ EGT nr L 110, 28.4.1992, s. 52.

Artikel 3

Krav som härrör ur transaktioner i samband med något för vilket en brottmålsdom för tvättning av pengar har meddelats, enligt definitionen i artikel 1 i rådets direktiv 91/308/EEG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar⁽¹⁾, skall uteslutas från all ersättning enligt system för ersättning till investerare.

Artikel 4

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att systemet tillhandahåller skydd om minst 20 000 ecu per investerare vad gäller krav som avses i artikel 2.2.

Till och med den 31 december 1999 får medlemsstater i vilka skyddet, när detta direktiv antas, är lägre än 20 000 ecu, behålla denna lägre skyddsnivå, under förutsättning att den inte är lägre än 15 000 ecu. Denna möjlighet skall också ges medlemsstater på vilka övergångsbestämmelserna i artikel 7.1 andra stycket i direktiv 94/19/EG är tillämpliga.

2. Medlemsstaterna kan föreskriva att vissa investerare skall vara undantagna från det skydd som systemet tillhandahåller eller skall ges en lägre skyddsnivå. Dessa undantag finns angivna i bilaga I.

3. Denna artikel skall inte hindra bibehållandet eller antagandet av bestämmelser som ger ett större eller mer omfattande skydd för investerare.

4. Medlemsstaterna kan begränsa det skydd som anges i punkt 1 eller det som avses i punkt 3 till en bestämd procentsats av en investerares krav. Den skyddade procentsatsen skall dock uppgå till eller överstiga 90 % av kravet till dess det belopp som skall betalas ut enligt systemet uppgår till 20 000 ecu.

Artikel 5

1. Om ett värdepappersföretag som enligt artikel 2.1 är tvunget att vara anslutet till ett system inte uppfyller de förpliktelser som åligger det såsom anslutet till detta system, skall de behöriga myndigheter som har utfärdat dess auktorisation underrättas och, i samarbete med ersättningssystemet, vidta alla lämpliga åtgärder, inklusive användande av sanktioner, för att säkerställa att värdepappersföretaget uppfyller sina förpliktelser.

2. Om inte dessa åtgärder leder till att värdepappersföretaget uppfyller sina förpliktelser, kan systemet, om

nationell lagstiftning tillåter uteslutning av en medlem, med de behöriga myndigheternas uttryckliga samtycke och med minst tolv månaders frist, meddela att det ämnar utesluta värdepappersföretaget från medlemskap i systemet. Skyddet enligt artikel 2.2 andra stycket skall fortsätta att gälla för investeringstjänster som tillhandahållits under denna period. Om värdepappersföretaget vid fristens utgång inte har uppfyllt sina förpliktelser kan ersättningssystemet, efter att återigen ha inhämtat de behöriga myndigheternas uttryckliga samtycke, genomföra uteslutningen.

3. Om nationell lagstiftning tillåter det och med uttryckligt samtycke från de behöriga myndigheterna som har utfärdat värdepappersföretagets auktorisation får ett värdepappersföretag som har uteslutits från ett system för ersättning till investerare fortsätta att tillhandahålla investeringstjänster om det före sitt uteslutande har vidtagit andra åtgärder för att garantera ett skydd för investerare som är åtminstone likvärdigt med det officiellt erkända systemet och har egenskaper som motsvarar det systemets.

4. Om ett värdepappersföretag som har föreslagits för, uteslutning enligt punkt 2 inte kan vidta andra åtgärder som uppfyller de villkor som anges i punkt 3, skall de behöriga myndigheter som utfärdade dess auktorisation omedelbart återkalla den.

Artikel 6

Skyddet enligt artikel 2.2 andra stycket skall fortsätta att gälla efter det att värdepappersföretagets auktorisation återkallats för investeringstjänster som utförts fram till tidpunkten för återkallandet.

Artikel 7

1. System för ersättning till investerare som enligt artikel 2.1 har införts och officiellt erkänts i en medlemsstat skall också omfatta investerare hos värdepappersföretagets filialer i andra medlemsstater.

Till och med den 31 december 1999 får varken nivån på eller omfattningen, inklusive procentsatsen, av skyddet överstiga den maximala nivån eller den maximala omfattningen av det skydd som motsvarande system inom värdmedlemsstatens territorium ger. Före detta datum skall kommissionen utarbeta en rapport på grundval av de erfarenheter som har gjorts vid tillämpningen av detta stycke och bedöma om dessa bestämmelser behöver behållas. Kommissionen skall, i förekommande fall, överlämna ett förslag till direktiv till Europaparlamentet och rådet i syfte att förlänga bestämmelsernas giltighetstid.

När nivån på eller omfattningen, inklusive procentsatsen, av det skydd som värdmedlemsstatens system för ersätt-

⁽¹⁾ EGT nr L 166, 28.6.1991, s. 77.

ning till investerare ger, överstiger nivån på eller omfattningen av det skydd som ges i den medlemsstat i vilken ett värdepappersföretag är auktoriserat, skall värdmedlemsstaten säkerställa att det finns ett officiellt erkänt system inom dess territorium som en filial frivilligt kan ansluta sig till för att komplettera det skydd som dess investerare redan har genom filialens anslutning till systemet i hemlandet.

Det system som filialen ansluter sig till skall omfatta den kategori av institut som den tillhör eller närmast motsvarar i värdmedlemsstaten.

Medlemsstaterna skall säkerställa att objektiva och allmänt tillämpade villkor upprättas för filialers medlemskap i alla investerarskyddssystem. Tillträde skall ske på villkor att de relevanta förpliktelserna vad avser anslutning är uppfyllda, särskilt vad avser betalning av bidrag och andra avgifter. Medlemsstaterna skall vid genomförandet av denna punkt följa de övergripande riktlinjer som anges i bilaga II.

2. Om en filial som enligt punkt 1 frivilligt har anslutit sig till ett system för ersättning till investerare inte uppfyller de förpliktelser som åligger den såsom ansluten till systemet, skall de behöriga myndigheter som utfärdade auktorisationen underrättas och, i samarbete med ersättningssystemet, vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att de ovannämnda förpliktelserna uppfylls.

Om filialen trots dessa åtgärder inte uppfyller de förpliktelser som anges i denna artikel kan ersättningssystemet efter en lämplig frist på minst tolv månader och med samtycke från de behöriga myndigheter som utfärdade auktorisationen, utesluta filialen. Investerings tjänster som utförts före dagen för uteslutningen skall fortsätta att vara skyddade av det frivilliga systemet efter denna tidpunkt. Investerare skall informeras om att det kompletterande skyddet har dragits in och från vilket datum detta gäller.

Artikel 8

1. Det skydd som avses i artikel 4.1, 4.3 och 4.4 skall tillämpas på investerarens sammanlagda krav på samma värdepappersföretag enligt detta direktiv, oavsett antalet konton, valuta och lokalisering inom gemenskapen.

Medlemsstaterna får dock föreskriva att medel i andra valutor än medlemsstaternas och ecun skall vara uteslagna från skyddet eller skall ges ett svagare skydd. Denna möjlighet skall inte gälla instrument.

2. Varje investerares andel i en gemensam investerings-tjänst skall tas med i beräkningen av det skydd som avses i artikel 4.1, 4.3 och 4.4.

Om särskilda bestämmelser saknas, skall krav fördelas lika mellan investerarna.

Medlemsstaterna kan besluta att krav som hänför sig till en gemensam investeringstjänst som två eller flera personer är berättigade till som medlemmar i ett bolag, en sammanslutning eller en gruppering av liknande natur, som inte är en juridisk person, kan läggas samman och behandlas som om de kom från en investering gjord av en enda investerare vid beräkning av de gränser som anges i artikel 4.1, 4.3 och 4.4.

3. Om inte investeraren är faktiskt berättigad till de innehavda medlen eller värdepapperen, skall den person som är faktiskt berättigad erhålla ersättningen, förutsatt att den personen har blivit identifierad eller kan identifieras före det konstaterande eller det beslut som avses i artikel 2.2.

Om flera personer är faktiskt berättigade skall, då de gränser som anges i artikel 4.1, 4.3 och 4.4 beräknas, hänsyn tas till vars och ens andel enligt de för förvaltningen av medlen eller värdepapperen gällande arrangemangen.

Denna bestämmelse skall inte vara tillämplig på företag för kollektiva investeringar.

Artikel 9

1. Ersättningssystemet skall vidta lämpliga åtgärder för att informera investerare om det konstaterande eller det beslut som avses i artikel 2.2 och, när det finns grund för ersättning, betala ut ersättning till dessa så snart som möjligt. Det får fastställa en tidsfrist inom vilken investerare skall inkomma med sina krav. Denna period får inte vara kortare än fem månader från dagen för ovannämnda konstaterande eller beslut eller från dagen när konstaterandet eller beslutet offentliggörs.

Utgången av en sådan tidsfrist får dock inte åberopas av systemet i syfte att vägra en investerare skydd, när denne varit oförmögen att i tid framföra sina anspråk.

2. Systemet skall kunna betala ut ersättning med anledning av investerares krav inom tre månader från det att det berättigade i kravet och belopp fastställts.

Under extraordinära omständigheter och i särskilda fall kan ett ersättningssystem hos den behöriga myndigheten

ansöka om en förlängning av tidsfristen. Ingen sådan förlängning får överstiga tre månader.

3. Om en investerare eller en annan person som är berättigad till eller har ett intresse i en investeringstjänst har anklagats för ett brott som har direkt eller indirekt samband med tvättning av pengar enligt definitionen i artikel 1 i direktiv 91/308/EEG, kan ersättningssystemet tillfälligt inhibera alla betalningar i väntan på domstolens dom, oavsett den tidsfrist som fastställs i punkt 2.

Artikel 10

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att värdepappersföretagen vidtar lämpliga åtgärder för att ge personer som redan har gjort eller avser att göra investeringar tillgång till den information som behövs för att avgöra vilket system för ersättning till investerare som värdepappersföretaget och dess filialer är anslutna till inom gemenskapen eller vilka andra alternativa åtgärder som har vidtagits enligt artikel 2.1 andra stycket eller artikel 5.3. Investerarna skall informeras om bestämmelserna för investerarskyddssystemet eller andra alternativa åtgärder som har vidtagits, inklusive nivån på och omfattningen av det skydd som ersättningssystemet ger och andra bestämmelser som medlemsstaterna fastställt enligt artikel 2.3. Informationen skall göras tillgänglig på ett lättförståeligt sätt.

På begäran skall information också ges om villkoren för ersättning och de formaliteter som skall uppfyllas för att ersättning skall utbetalas.

2. Den information som avses i punkt 1 skall på det sätt som anges i nationell lagstiftning göras tillgänglig på det officiella språket eller de officiella språken i den medlemsstat där en filial är etablerad.

3. Medlemsstaterna skall införa regler som begränsar användningen i marknadsföringssyfte av den information som avses i punkt 1, för att förhindra att en sådan användning påverkar det finansiella systemets stabilitet eller investerarnas förtroende. Medlemsstaterna kan särskilt begränsa sådan marknadsföring till en saklig hänvisning till det system som värdepappersföretaget är anslutet till.

Artikel 11

1. Medlemsstaterna skall kontrollera att filialer som har inrättats av ett värdepappersföretag som har sitt huvudkontor utanför gemenskapen har ett skydd som motsvarar det som föreskrivs i detta direktiv. Om så inte är fallet kan medlemsstaterna, om inte annat följer av artikel 5 i direktiv 93/22/EEG, kräva att de filialer som har inrättats av ett värdepappersföretag som har sitt huvudkontor utanför gemenskapen skall ansluta sig till

ett inom sitt territorium existerande system för ersättning till investerare.

2. Åt investerare som redan är kunder eller avser att bli sådana hos filialer som har inrättats av ett värdepappersföretag som har sitt huvudkontor utanför gemenskapen skall värdepappersföretaget tillhandahålla all relevant information om de åtgärder som har vidtagits för att skydda deras investeringar.

3. Den information som avses i punkt 2 skall på det sätt som anges i nationell lagstiftning göras tillgänglig på det officiella språket eller språken i den medlemsstat där en filial inrättas. Informationen skall vara avfattad på ett klart och förståeligt sätt.

Artikel 12

Utan att det påverkar eventuella andra rättigheter enligt nationell lagstiftning skall investerarskyddssystem som betalar ut ersättning till investerare vara berättigade att vid likvidationsförfaranden träda i investerarnas ställe för ett belopp som motsvarar det som betalas ut.

Artikel 13

Medlemsstaterna skall säkerställa att en investerares rätt till ersättning skall kunna bli föremål för en rättslig process mot ersättningssystemet.

Artikel 14

Senast den 31 december 1999 skall kommissionen till Europaparlamentet och rådet framlägga en rapport om tillämpningen av detta direktiv, i förekommande fall åtföljd av ett förslag till översyn.

Artikel 15

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den ...(*). De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När medlemsstaterna antar dessa bestämmelser skall dessa innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till väsentliga bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

(*) 18 månader efter ikraftträdandet av detta direktiv.

Artikel 16

Artikel 12 i direktiv 93/22/EEG skall upphöra att gälla från och med det datum som avses i artikel 15.1.

Artikel 18

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i ... den ...

Artikel 17

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

*BILAGA I***FÖRTECKNING ÖVER DE UNDANTAG SOM AVSES I ARTIKEL 4.2**

1. Professionella och institutionella investerare såsom
 - värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 93/22/EEG,
 - kreditinstitut enligt definitionen i artikel 1 första strecksatsen i direktiv 77/780/EEG,
 - finansiella institut enligt definitionen i artikel 1.6 i direktiv 89/646/EEG,
 - försäkringsföretag,
 - företag för kollektiva investeringar,
 - pensionsfonder.Andra professionella och institutionella investerare.
2. Övernationella institutioner, statliga och centrala administrativa myndigheter.
3. Provinsiella, regionala, lokala och kommunala myndigheter.
4. Styrelseledamöter och andra medlemmar i värdepappersföretagets ledning, bolagsmän som personligen svarar för värdepappersföretagets skulder, personer som äger minst 5 % av värdepappersföretagets kapital, personer med ansvar att utföra i lag föreskriven revision av värdepappersföretagets bokföring och investerare med liknande ställning i andra företag inom samma grupp som ett sådant värdepappersföretag.
5. Nära släktingar och tredje man som handlar för de investerares räkning som avses i punkt 4.
6. Andra företag inom samma grupp.
7. Investerare som är ansvariga för eller som har dragit fördel av vissa förhållanden som är hänförliga till värdepappersföretaget och som ligger till grund för värdepappersföretagets finansiella svårigheter eller som har bidragit till att förvärpa dess finansiella ställning.
8. Företag som är av sådan storlek att de inte är tillåtna upprätta en balansräkning i förkortad form enligt artikel 11 i rådets fjärde direktiv (78/660/EEG) av den 25 juli 1978 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om årsbokslut i vissa typer av bolag⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT nr L 222, 14.8.1978, s. 11. Direktivet senast ändrat genom direktiv 94/8/EG (EGT nr L 82, 25.3.1994, s. 33).

*BILAGA II***ÖVERGRIPANDE RIKTLINJER**

som avses i artikel 7.1 femte stycket

Om en filial ansöker om att få ansluta sig till en värdmedlemsstats system för kompletterande skydd, skall värdmedlemsstatens system bilateralt med systemet i den medlemsstat som är filialens hemland införa lämpliga regler och förfaranden för utbetalning av ersättning till filialens investerare. Följande principer skall vara tillämpliga på både utarbetandet av dessa förfaranden och fastställandet av de villkor för anslutning som är tillämpliga på en sådan filial (som avses i artikel 7.1):

- a) Värdmedlemsstatens system skall behålla full rätt att ålägga de anslutna värdepappersföretagen sina objektiva och allmänt tillämpliga regler. Det skall kunna kräva tillhandahållande av relevant information och ha rätt att kontrollera sådan information hos de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som är värdepappersföretagets hemland.
- b) Värdmedlemsstatens system skall tillmötesgå krav på kompletterande ersättning efter det att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som är hemland har lämnat information om ett sådant beslut eller konstaterande som avses i artikel 2.2. Värdmedlemsstatens system skall ha fortsatt oinskränkt rätt att, innan utbetalning av en kompletterande ersättning sker enligt systemets egna normer och förfaranden pröva om en investerare har rätt att få en sådan ersättning.
- c) Systemen i de medlemsstater som är värdland respektive hemland skall ha ett nära samarbete för att säkerställa att investerare snabbt får en korrekt ersättning. De skall särskilt komma överens om hur förekomsten av motkrav som kan komma att ge upphov till kvittning enligt endera systemet kommer att påverka den ersättning som varje system skall betala ut till investeraren.
- d) Värdmedlemsstatens system skall vara berättigat att kräva bidrag av filialer för kompletterande skydd på en lämplig grundval som tar hänsyn till det skydd som systemet i den medlemsstat som är hemland ger. För att underlätta inkrävandet av sådana bidrag skall värdmedlemsstatens system vara berättigat att anta att dess åtagande under alla omständigheter är begränsat till det belopp med vilket det skydd det ger överstiger det skydd som hemlandet ger, oavsett om hemlandet faktiskt betalar kompensation till investerare inom värdmedlemsstatens territorium.

REDOGÖRELSE FÖR RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

1. Den 22 oktober 1993 framlade kommissionen för rådet ett förslag till direktiv på grundval av artikel 57.2 i Romfördraget.

Ekonomiska och sociala kommittén och Europaparlamentet avgav sina yttranden den 26 januari 1994 respektive den 19 april 1994. Europeiska monetära institutet avgav sitt yttrande den 28 juli 1995.

Till följd av dessa yttranden lade kommissionen fram ett ändrat förslag den 14 december 1994.

2. Den 23 oktober 1995 antog rådet sin gemensamma ståndpunkt i enlighet med det i artikel 189b i fördraget angivna förfarandet.

II. SYFTE

Förslaget syftar till att komplettera och säkerställa en väl fungerande inre marknad vad gäller investeringstjänster

- genom att ange en lägsta skyddsnivå för investerare som skall tillämpas i hela gemenskapen när ett värdepappersföretag inte kan uppfylla sina förpliktelser och inte är i stånd att återställa investerarnas medel eller värdepapper, och
- genom att införa ett nödvändigt komplement till systemet med en enda auktorisation och låta bestämmelserna om ersättning till investerare underställas hemlandets tillsyn.

Förslaget följer upp kommissionens åtagande att, efter det att rådet den 10 maj 1993 antog direktiv 93/22/EEG om investeringstjänster inom värdepappersområdet, lägga fram förslag till harmonisering av bestämmelserna om ersättning till investerare.

III. ANALYS AV DEN GEMENSAMMA STÅNDPUNKTEN

1. Allmänna kommentarer

I sin strävan att säkerställa överensstämmelse mellan direktivet och annan gemenskapslagstiftning på området finansiella tjänster godtog rådet det tillvägagångssätt som kommissionen använt i det ändrade förslaget, dvs. en anpassning till motsvarande bestämmelser i direktiv 94/19/EG om system för garanti för insättningar.

I den gemensamma ståndpunkten återges därför i huvudsak det ändrade förslaget, med ytterligare några ändringar. Utöver de rent tekniska, redaktionella ändringarna syftar ändringarna i huvudsak till att

- säkerställa en så hög grad av överensstämmelse som möjligt med direktiv 94/19/EG,
- förbättra textens begriplighet samt göra några nödvändiga förtydliganden.

2. Särskilda kommentarer

- a) För att kunna säkerställa överensstämmelse mellan direktiv 94/19/EG och kommissionens ändrade förslag

- stipuleras det i den gemensamma ståndpunkten att den medlemsstat som utnyttjar möjligheten att medge undantag enligt artikel 2.1 andra stycket skall informera kommissionen om detta (artikel 2.1 tredje stycket),

- anpassas den gemensamma ståndpunktens villkor i artikel 2.2 första stycket första strecksatsen, om konstaterandet av att ett värdepappersföretag inte kan uppfylla sina förpliktelser, till motsvarande bestämmelse i direktiv 94/19/EG,
 - införs i den gemensamma ståndpunkten en övergångsperiod som till väsentliga delar (belopp och varaktighet) överensstämmer med de som gäller för systemet för garanti för insättningar (artikel 4.1),
 - fastställs det i den gemensamma ståndpunkten att till och med den 31 december 1999 får varken nivån på eller omfattningen av det skydd som erbjuds av en filial i en värdmedlemsstat överstiga nivån på eller omfattningen av det skydd för ersättning som värdmedlemsstatens system ger. Denna bestämmelse är tidsbegränsad, i likhet med direktiv 94/19/EG, och kan inte förlängas med mindre än att kommissionen lägger fram ett förslag med denna innebörd (artikel 7.1),
 - anpassas i den gemensamma ståndpunkten villkoren för frivillig anslutning till villkoren i direktiv 94/19/EG (artikel 7.1 femte stycket),
 - anges i den gemensamma ståndpunkten möjligheten för medlemsstaterna att utesluta medel, dock inte instrument, i andra valutor än medlemsstaternas och ecun (artikel 8.1 andra stycket),
 - tillåts i den gemensamma ståndpunkten en förlängning av tidsfristen för utbetalning av ersättning genom systemet för ersättning (artikel 9.2),
 - tillåts i den gemensamma ståndpunkten en tillfällig inhibering av utbetalning av ersättning när en investerare har anklagats för ett brott som har samband med tvättning av pengar (artikel 9.3),
 - införs i den gemensamma ståndpunkten vissa begränsningar av marknadsföringen av systemet för ersättning, för att förhindra marknadsföring som, utan att vara direkt lögnaktig, utformas så att den kan inverka menligt på det finansiella systemets stabilitet eller investerarnas förtroende (artikel 10.3),
 - fastställs i den gemensamma ståndpunkten att investerarens rätt till ersättning skall kunna bli föremål för en rättslig process mot ersättningssystemet (artikel 13),
 - anpassas i den gemensamma ståndpunkten det datum när kommissionen skall lägga fram en rapport om tillämpningen av direktivet efter det datum när rapporten om tillämpningen av direktiv 94/19/EG skall läggas fram (artikel 14). Genom att flytta fram datum för rapportens framläggande, tar denna ändring i huvudsak fasta på Europaparlamentets ändringsförslag nr 7.
- b) För att förbättra direktivtextens begriplighet och göra några förtydliganden, har den gemensamma ståndpunkten ändrats i förhållande till det ändrade förslaget på följande punkter:
- Den ändrar definitionen av termen "värdepappersföretag", ersätter termen "gemensam investering" med termen "gemensam investeringstransaktion" vilket också har medfört en ändring av definitionen och dessutom har en definition av termen "behörig myndighet" lagts till (artikel 1). Genom att i huvudsak behålla kommissionens ändrade förslag vad gäller termerna "värdepappersföretag" och "filial", har den gemensamma ståndpunkten följt Europaparlamentets ändringsförslag nr 1 och 3.
 - Den klargör att den möjlighet att göra undantag som anges i artikel 2.1 endast får användas om investeraren åtnjuter information och skydd som är likvärdiga med de som erbjuds av ett ersättningssystem för investerare.
 - Den bibehåller stora delar av texten till det ändrade förslagets artikel 2.2 andra stycket andra strecksatsen, om omfattningen av skyddet, och ansluter sig alltså till innebörden i Europaparlamentets ändringsförslag nr 5.

- Den klargör det faktum att investeringstransaktioner som genomförts innan ett företag uteslutits från ersättningssystemet omfattas av detta system, såväl när företaget är skyldigt att ansluta sig (artikel 5.2) som när anslutningen är frivillig (artikel 7.2).
- Den föreskriver att det som kännetecknar ersättningssystemet enligt artikel 5.3 skall överensstämma med det som kännetecknar det officiella systemet i medlemsstaten i fråga.
- Den gör ett tillägg för datum för uteslutningen i den information som skall ges investeraren enligt artikel 7.2 andra stycket.
- Den förtydligar, på vissa punkter, bestämmelserna om beräkningen av tidsfristen för betalning av ersättningen och fastställer den till minst fem månader, under vilken tid investerarna skall inkomma med sina krav (artikel 9.1 och 9.2).
- Den gör ett tillägg för en hänvisning till de regler som kan ha fastställts i enlighet med artikel 2.3, i den information som skall ges investeraren enligt artikel 10.
- Den fastställer ikraftträdandet med hänvisning till offentliggörandet av direktivet (artikel 15).
- Den för samman punkterna 1 och 2 i bilaga I.

I övrigt har det i den gemensamma ståndpunkten gjorts vissa redaktionella ändringar av texten, särskilt i artiklarna 2, 6 och 12.

- c) Genom att behålla lydelsen i kommissionens ändrade förslag i artikel 2.1 första stycket och artikel 5.2 sista meningen, görs ett försök i den gemensamma ståndpunkten att täcka de syften som anges i Europaparlamentets ändringsförslag nr 4 och nr 6.

Europaparlamentets ändringsförslag nr 2 har inte bibehållits i den gemensamma ståndpunkten, av samma skäl som fick kommissionen att avstå från att överta denna ändring i sitt ändrade förslag.

- d) Ingressen har ändrats som en följd av de ovan nämnda ändringarna.

IV. SLUTSATSER

Rådet anser att alla de ändringar som har gjorts i kommissionens ändrade förslag stämmer överens med direktivets syfte. Rådet har bemödat sig om att säkerställa att det stämmer överens med annan gemenskapslagstiftning, särskilt med direktivet om ett system för garanti för insättningar, och att förbättra textens begriplighet, utan att avvika från de väsentliga principerna i förslaget.

GEMENSAM STÅNDPUNKT (EG) nr 27/95

antagen av rådet den 7 november 1995

inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/.../EG av den ... om ändring av direktiv 88/77/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon

(95/C 320/03)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 100a i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande⁽²⁾,

i enlighet med det i artikel 189b i fördraget angivna förfarandet⁽³⁾, och

med beaktande av följande:

Det är viktigt att åtgärder vidtas inom ramen för den inre marknaden.

I Europeiska gemenskapens första åtgärdsprogram för miljöskydd⁽⁴⁾, som godkändes av rådet den 22 november 1973, anges att hänsyn skall tas till de senaste vetenskapliga framstegen för att bekämpa luftföroreningar som orsakas av avgaser från motorfordon och att redan antagna direktiv skall ändras i enlighet med detta. I det femte åtgärdsprogrammet, vars allmänna inriktning godkändes av rådet och medlemsstaternas regeringsföreträdare, församlade i rådet, i dess resolution av den 1 februari 1993⁽⁵⁾, anges att ytterligare insatser bör göras för att avsevärt minska den nuvarande nivån på utsläppen av föroreningar från motorfordon.

Att utsläppen av föroreningar minskar från motorfordon och att den inre marknaden för fordon fungerar väl, är mål som medlemsstaterna inte var för sig kan uppfylla på ett tillfredsställande sätt och som därför bättre kan uppfyllas genom tillnärmning av medlemsstaternas lag-

stiftning om åtgärder som skall vidtas mot luftföroreningar från motorfordon.

Det råder enighet om att utvecklingen på transportområdet inom gemenskapen har medfört en avsevärd belastning på miljön. En rad officiella prognoser om ökat trafikarbete har visat sig understiga de faktiska talen. Stränga utsläppsnormer bör därför åläggas alla motorfordon.

I direktiv 87/77/EEG⁽⁶⁾ fastställs gränsvärden för utsläpp av kolmonoxid, oförbrända kolväten och kväveoxider från dieselmotorer som används i fordon, på grundval av en provmetod som är representativ för de berörda fordonsens körförhållanden i Europa. Direktiv 91/542/EEG föreskriver ett införande i två steg. Det första steget (1992/93) sammanfaller med tidpunkterna för införandet av de nya europeiska utsläppsnormerna för personbilar. Det andra steget (1995/96) fastslår riktlinjer på längre sikt för den europeiska bilindustrin genom att fastställa gränsvärden som bygger på det förväntade resultatet av teknologi som befinner sig på utvecklingsstadiet och därmed ge industrin tillräcklig tid för att färdigutveckla sådan teknologi.

Enligt artikel 5.2 i direktiv 91/542/EEG åligger det kommissionen att avlägga rapport för rådet före utgången av 1993 om de framsteg som gjorts i fråga om tekniker för att begränsa de luftföroreande utsläppen från dieselmotorer, särskilt sådana med en effekt som är lägre än eller lika med 85 kW. Den rapporten skall också behandla de nya statistiska metoder som gör det möjligt att kontrollera produktionsöverensstämmelsen. Kommissionen uppmanas att på grundval av slutsatserna i rapporten vid behov för rådet lägga fram ett förslag som syftar till att höja gränsvärdena för partikelutsläpp.

Enligt de sakkunniga som rådfrågats är det möjligt att införa nya bestämmelser om produktionsöverensstämmelse.

Med dagens teknologi kommer de flesta små dieselmotorer med en effekt som är lägre än eller lika med 85 kW inte att till det datum som fastställs i direktiv 91/

⁽¹⁾ EGT nr C 389, 31.12.1994, s. 22.

⁽²⁾ EGT nr C 155, 21.6.1995, s. 10.

⁽³⁾ Yttrande från Europaparlamentet den 20 september 1995 (ännu ej offentliggjort i EGT), rådets gemensamma ståndpunkt av den ... (ännu ej offentliggjort i EGT) och Europaparlamentets beslut av den ... (ännu ej offentliggjort i EGT).

⁽⁴⁾ EGT nr C 112, 20.12.1973, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT nr C 138, 17.5.1993, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT nr L 36, 9.2.1988, s. 33. Direktivet senast ändrat genom direktiv 91/542/EEG (EGT nr L 295, 25.10.1991, s. 1).

542/EEG kunna uppfylla det mycket stränga gränsvärde för partikelutsläpp som det nämnda direktivet föreskriver för det andra steget. En avsevärd minskning av partikelutsläppen kan dock uppnås för dessa motorer från och med den 1 oktober 1995. Det gränsvärde för partikelutsläpp som fastställs i direktiv 91/542/EEG borde därför inte gälla förrän år 1997 för små dieselmotorer, vilkas slagvolym understiger $0,7 \text{ dm}^3$ och vilkas maximivarvtal överstiger $3\,000 \text{ r/min}^{-1}$. Denna ytterligare frist skall ge industrin möjlighet att göra de nödvändiga ändringarna för att uppfylla det uppskjutna gränsvärdeskravet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilaga I till direktiv 88/77/EEG skall ändras i enlighet med bilagan till detta direktiv.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar, förordningar och administrativa bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv före den ...(*). De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När medlemsstaterna antar dessa bestämmelser skall dessa innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de väsentliga bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i ... den ...

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

(*) Datomet skall bestämmas i förhållande till datomet för antagande av direktivet.

BILAGA

ÄNDRINGAR I BILAGA I TILL DIREKTIV 88/77/EEG

1. Punkt 6.2.1: I sista kolumnen, andra raden i tabell B (1.10.1995), som anger en partikelmassa på 0,15 g/kWh, skall följande nothänvisning (**) och not tillfogas:

”(**) Till och med den 30 september 1997 gäller värdet 0,25 g/kWh för partikelutsläpp från motorer vilkas slagvolym understiger 0,7 dm³ och vilkas maximivarvtal överstiger 3 000 r/min⁻¹.”

2. Punkt 8 skall ha följande lydelse:

”8. PRODUKTIONSÖVERENSSTÄMMELSE

- 8.1 Åtgärder för att säkerställa produktionsöverensstämmelse skall vidtas i enlighet med bestämmelserna i artikel 10 i direktiv 70/156/EEG. Produktionsöverensstämmelse kontrolleras på grundval av beskrivningen i typgodkännandeintyget som finns i bilaga VIII till detta direktiv.

Om de behöriga myndigheterna anser att tillverkarens kontrollförfarande är otillräckligt tillämpas punkterna 2.4.2 och 2.4.3 i bilaga X till direktiv 70/156/EEG.

- 8.1.1 Om utsläpp av föroreningar skall mätas och om typgodkännandet för motorn har utvidgats en eller flera gånger skall proven genomföras med den eller de motorer som beskrivs i ansökan om typgodkännande som rör den berörda utvidgningen.

- 8.1.1.1 Fordonets överensstämmelse vid kontroll av utsläpp av föroreningar.

Sedan motorn uppvisats för myndigheterna får tillverkaren inte göra några ändringar på de motorer som har valts ut.

- 8.1.1.1.1 Tre slumpmässigt utvalda motorer ur serien skall provas på sätt som beskrivs i punkt 6.2. Gränsvärdena anges i punkt 6.2.1 i denna bilaga(*).

(*) Till och med den 30 september 1998 gäller värdet 0,25 g/kWh för partikelutsläpp från motorer vars slagvolym understiger 0,7 dm³ och vars nominella varvtal överstiger 3 000 r/min⁻¹.

- 8.1.1.1.2 Proven skall genomföras i enlighet med tillägg 1 till denna bilaga, när den behöriga myndigheten godtar den produktionsstandardavvikelse som tillverkaren har uppgivit i enlighet med bilaga X till direktiv 70/156/EEG, som gäller för motorfordon och släpvagnar till dessa fordon.

Proven skall genomföras i enlighet med tillägg 2 till denna bilaga, när den behöriga myndigheten inte godtar den produktionsstandardavvikelse som tillverkaren har uppgivit i enlighet med bilaga X till direktiv 70/156/EEG, som gäller för motorfordon och släpvagnar till dessa fordon.

På tillverkarens begäran kan prov genomföras i enlighet med tillägg 3 till denna bilaga.

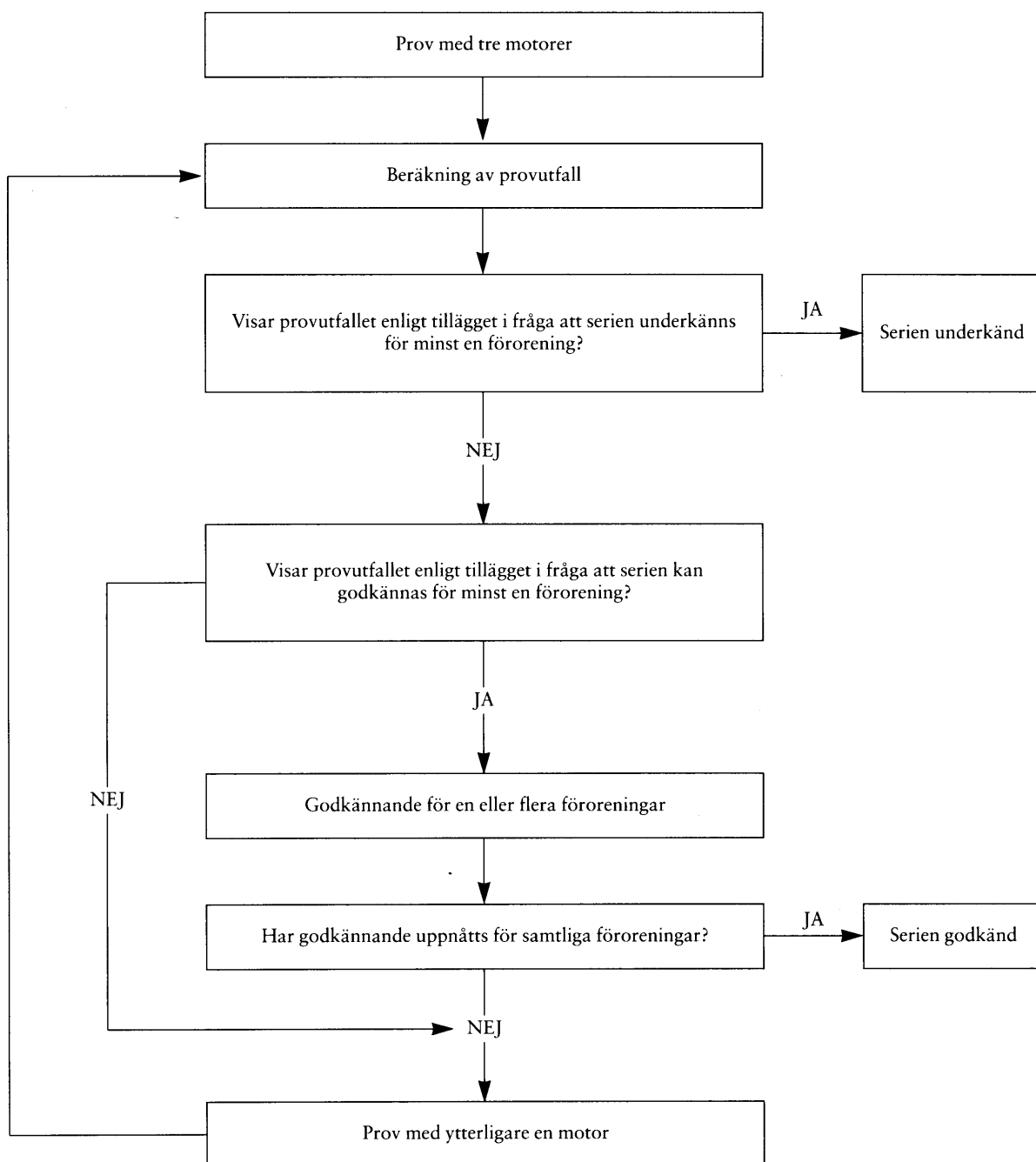
- 8.1.1.1.3 På grundval av ett prov som genomförs med hjälp av stickprov på motorer anses en produktionsserie överensstämma om alla gränsvärden underskrids och inte överensstämmer om en förorenings värden underkänts, i enlighet med provkriterierna i respektive tillägg.

Om godkännande uppnås för en förorening ändras inte detta resultat av ytterligare prov som genomförs för de övriga föroreningarna.

Om godkännande inte uppnås för samtliga föroreningar, men det inte sker något underkännande för en förorening, genomförs ett prov med en annan motor (se figur 1.7).

Om inget entydigt resultat uppnås kan tillverkaren när som helst besluta att avbryta provningarna. I detta fall noteras ett underkännande.

Figur 1.7

- 8.1.1.2. Proven genomförs med nya motorer.
- 8.1.1.2.1. På tillverkarens begäran kan proven dock genomföras med motorer som körts maximalt 100 timmar.
I så fall utförs inkörningen av tillverkaren, som inte får genomföra några ändringar på motorerna.
- 8.1.1.2.2. När tillverkaren begär att få köra in motorerna (x timmar, där $x \leq 100$ timmar) kan denna inkörning gälla
- alla motorer som skall provas
 - eller
 - den första motor som skall provas, för vilken en utvecklingskoefficient beräknas på följande sätt:
 - Utsläppen av föroreningar mäts vid noll och vid ' x ' timmar för den första motor som skall provas.
 - Utsläppens utvecklingskoefficient mellan noll och ' x ' timmar beräknas för var och en av föroreningarna:
Utsläpp vid ' x ' timmar
 Utsläpp vid noll timmar
 Denna koefficient kan vara mindre än 1.
 - De övriga motorerna körs inte in, utan deras utsläpp vid noll timmar omräknas med hjälp av utvecklingskoefficienten.
- I sådana fall används följande värden:
- Värdena vid ' x ' timmar för den första motorn.
 - Värdena vid noll timmar multiplicerade med utvecklingskoefficienten för de övriga motorerna.
- 8.1.1.2.3. Alla dessa prov kan genomföras med kommersiellt tillgängligt bränsle. På tillverkarens begäran kan dock de i bilaga IV beskrivna referensbränslena användas."

3. Följande tillägg skall införas:

"Tillägg 1

1. I detta tillägg beskrivs det förfarande som skall användas vid kontroll av produktionsöverensstämmelse i samband med prov av utsläpp av föroreningar, när tillverkarens produktionsstandardavvikelse har godtagits.
2. Vid en minsta stickprovsstorlek på tre sätts sannolikheten för att ett parti godkänns med en andel felaktiga motorer på 30 % till 0,90 (producentens risk = 10 %), medan sannolikheten för att ett parti godkänns med en andel felaktiga motorer på 65 % är 0,10 (konsumentens risk = 10 %).
3. Följande förfaringssätt tillämpas för var och en av de föroreningar som anges i punkt 6.2.1 i bilaga I (se figur I.7).

Definitioner:

L är den naturliga logaritmen till gränsvärdet för föroreningen,

x_i är den naturliga logaritmen till det uppmätta värdet för stickprovets motor i ,

s är en skattning av produktionsstandardavvikelsen (efter bestämning av den naturliga logaritmen till de uppmätta värdena).

n är antalet stickprov.

4. För varje stickprov beräknas summan av avvikelserna i förhållande till gränsvärdet med hjälp av följande formel:

$$\frac{1}{s} \sum_{i=1}^n (L - x_i)$$

5. Därefter gäller följande:

- Om provutfallet ligger över det tröskelvärde för godkännande som anges i tabell I.1.5 för stickprovsstorleken har godkännande uppnåtts för den aktuella föroreningen.
- Om provutfallet ligger under det tröskelvärde för underkännande som anges i tabell I.1.5 för stickprovsstorleken skall underkännande konstateras för den aktuella föroreningen.
- I annat fall skall ytterligare en motor provas i överensstämmelse med förfarandet i punkt 8.1.1.1 i bilaga I och beräkningen görs om på ett stickprov som är en enhet större.

Tabell I.1.5

Minsta stickprovsstorlek: 3

Totalt antal provade motorer (stickprovsstorlek) n	Tröskelvärde för godkännande A_n	Tröskelvärde för underkännande B_n
3	3,327	- 4,724
4	3,261	- 4,790
5	3,195	- 4,856
6	3,129	- 4,922
7	3,063	- 4,988
8	2,997	- 5,054
9	2,931	- 5,120
10	2,865	- 5,185
11	2,799	- 5,251
12	2,733	- 5,317
13	2,667	- 5,383
14	2,601	- 5,449
15	2,535	- 5,515
16	2,469	- 5,581
17	2,403	- 5,647
18	2,337	- 5,713
19	2,271	- 5,779
20	2,205	- 5,845
21	2,139	- 5,911
22	2,073	- 5,977
23	2,007	- 6,043
24	1,941	- 6,109
25	1,875	- 6,175
26	1,809	- 6,241
27	1,743	- 6,307
28	1,677	- 6,373
29	1,611	- 6,439
30	1,545	- 6,505
31	1,479	- 6,571
32	- 2,112	- 2,112

Tillägg 2

1. I detta tillägg beskrivs det förfarande som skall användas vid kontroll av produktionsöverensstämmelse i samband med typ I-prov, när tillverkarens produktionsstandardavvikelse antingen är otillfredsställande eller saknas.
2. Vid en minsta stickprovsstorlek på tre sätts sannolikheten för att ett parti godkänns med en andel felaktiga motorer på 30 % till 0,90 (producentens risk = 10 %), medan sannolikheten för att ett parti godkänns med en andel felaktiga motorer på 65 % till 0,10 (konsumentens risk = 10 %).
3. De i punkt 6.2.1 i bilaga I angivna värdena för föroreningarna följer en logaritmisk normalfördelning och därför måste den naturliga logaritmen till värdena bestämmas. Den minsta och den största stickprovsstorleken betecknas med m_0 respektive m ($m_0 = 3$ och $m = 32$) och n anger den aktuella stickprovsstorleken.
4. Om de naturliga logaritmerna till mätvärdena i serien betecknas $x_1, x_2, \dots, x_i$ och om L är den naturliga logaritmen till gränsvärdet för föroreningen bestäms följande:

$$d_i = x_i - L$$

$$\bar{d}_n = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n d_i$$

$$V_n^2 = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n (d_i - \bar{d}_n)^2$$

5. Tabell I.2.5 anger tröskelvärdena för godkännande (A_n) och underkännande (B_n) vid den aktuella stickprovsstorleken. Provutfallet ges av kvoten $\bar{d}_n/V_n$ och används på följande sätt för att bestämma om serien skall godkännas eller underkännas:

För $m_0 \leq n < m$

- godkänns serien om $\bar{d}_n/V_n \leq A_n$,
- underkänns serien om $\bar{d}_n/V_n \geq B_n$,
- görs en ny mätning om $A_n < \bar{d}_n/V_n < B_n$.

6. Anmärkningar

Följande rekursiva formler används för att beräkna provutfallets successiva värden:

$$\bar{d}_n = \left(1 - \frac{1}{n}\right) \bar{d}_{n-1} + \frac{1}{n} d_n$$

$$V_n^2 = \left(1 - \frac{1}{n}\right) V_{n-1}^2 + \frac{(\bar{d}_n - d_n)^2}{n-1}$$

$$(n = 2, 3, \dots; \bar{d}_1 = d_1; V_1 = 0)$$

Tabell I.2.5

Minsta stickprovsstorlek: 3

Totalt antal provade motorer (Stickprovsstorlek) n	Tröskelvärde för godkännande A_n	Tröskelvärde för underkännande B_n
3	- 0,80381	16,64743
4	- 0,76339	7,68627
5	- 0,72982	4,67136
6	- 0,69962	3,25573
7	- 0,67129	2,45431
8	- 0,64406	1,94369
9	- 0,61750	1,59105
10	- 0,59135	1,33295

Totalt antal provade motorer (Stickprovsstorlek) n	Tröskelvärde för godkännande A_n	Tröskelvärde för underkännande B_n
11	- 0,56542	1,13566
12	- 0,53960	0,97970
13	- 0,51379	0,85307
14	- 0,48791	0,74801
15	- 0,46191	0,65928
16	- 0,43573	0,58321
17	- 0,40933	0,51718
18	- 0,38266	0,45922
19	- 0,35570	0,40788
20	- 0,32840	0,36203
21	- 0,30072	0,32078
22	- 0,27263	0,28343
23	- 0,24410	0,24943
24	- 0,21509	0,21831
25	- 0,18557	0,18970
26	- 0,15550	0,16328
27	- 0,12483	0,13880
28	- 0,09354	0,11603
29	- 0,06159	0,09480
30	- 0,02892	0,07493
31	- 0,00449	0,05629
32	- 0,03876	0,03879

Tillägg 3

1. I detta tillägg beskrivs det förfarande som på tillverkarens begäran skall användas vid kontroll av produktionsöverensstämmelse i fråga om utsläpp av föroreningar.
2. Vid en minsta stickprovsstorlek på tre motorer sätts sannolikheten för att ett parti godkänns med en andel felaktiga motorer på 30 % till 0,90 (producentens risk = 10 %), medan sannolikheten för att ett parti godkänns med en andel felaktiga motorer på 65 % är 0,10 (konsumentens risk = 10 %).
3. Följande förfarande används för var och en av de föroreningar som anges i punkt 6.2.1 i bilaga I (se figur I.7).

Definitioner:

L är det gränsvärde som anges för föroreningen,

x_i är det uppmätta värdet för stickprovets motor i ,

n är antalet stickprov.

4. För varje stickprov beräknas provutfallet som antalet icke godkända motorer, dvs. för vilka $x_i > L$.

5. Därefter gäller följande:

- Om provutfallet är mindre än eller lika med det tröskelvärde för godkännande som anges för stickprovsstorleken i tabell I.3.5 har godkännande uppnåtts för den aktuella föreningen.
- Om provutfallet är större än eller lika med det tröskelvärde för underkännande som anges för stickprovsstorleken i tabell I.3.5 skall underkännande konstateras för den aktuella föreningen.
- I annat fall skall ytterligare en motor provas i överensstämmelse med punkt 8.1.1.1 i bilaga I och beräkningen göras om på ett stickprov som är en enhet större.

De värden för godkännande och underkännande som finns i tabell I.3.5 är beräknade med hjälp av den internationella standarden ISO 8422:1991.

Tabell I.3.5

Minsta stickprovsstorlek: 3

Totalt antal provade motorer (Stickprovsstorlek) n	Tröskelvärde för godkännande	Tröskelvärde för underkännande
3	—	3
4	0	4
5	0	4
6	1	5
7	1	5
8	2	6
9	2	6
10	3	7
11	3	7
12	4	8
13	4	8
14	5	9
15	5	9
16	6	10
17	6	10
18	7	11
19	8	9"

REDOGÖRELSE FÖR RÅDETS MOTIVERING

I. INLEDNING

1. Den 19 december 1994 lade kommissionen fram ett förslag om ändring av direktiv 88/77/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon, vilket byggde på artikel 100a i Romfördraget.
2. Europaparlamentet avgav sitt yttrande den 20 september 1995 och föreslog tre ändringar av kommissionens förslag. Mot bakgrund av detta yttrande lade kommissionen den 5 oktober 1995 fram ett ändrat förslag där parlamentets ändringsförslag godkändes.
3. Ekonomiska och sociala kommittén avgav sitt yttrande den 27 april 1995.
4. Den 7 november 1995 antog rådet en gemensam ståndpunkt om kommissionens förslag i enlighet med artikel 189b i fördraget.

II. MÅLSÄTTNING

5. Syftet med detta förslag är å ena sidan att bevilja undantag för dieselmotorer med låg effekt och som är avsedda för nyttofordon, från det gränsvärde som skall gälla från och med den 1 oktober 1995 i enlighet med vad som föreskrivs i direktiv 91/542/EEG och å andra sidan att införa en ny statistisk metod för kontroll av produktionens överensstämmelse.

III. ANALYS AV DEN GEMENSAMMA STÅNDPUNKTEN

6. Rådet har i huvudsak företagit följande tre ändringar av kommissionens förslag:

För det första har rådet antagit en ståndpunkt i fråga om gränsvärdena i vilken kombineras de viktigaste delarna av kommissionens ursprungliga förslag och parlamentets yttrande genom att godkänna

- det tillfälliga gränsvärde på 0,25 g/kWh som kommissionen ursprungligen föreslog samt
- den minskning till två år av tidsperioden under vilken detta undantag skall gälla, så som parlamentet önskade.

Trots att fordon som har en motor med låg effekt inte för närvarande kan uppfylla det gränsvärde på 0,15 g/kWh som föreskrivs i direktiv 91/542/EEG ansåg rådet att befintlig teknik ändå gör det möjligt att uppfylla ett strängare gränsvärde än det som gällde till och med den 30 september 1995 (0,61 g/kWh för de nya typer av motorer som omfattas av direktivförslaget) och ansåg att det ur miljöförbättringssynpunkt var viktigt att följa kommissionens förslag att införa ett gränsvärde på 0,25 g/kWh.

För att ge en signal till industrin följde ändå rådet parlamentets förslag och minskade den tidsperiod under vilken undantaget skall gälla till två år. Från och med den 1 oktober 1997 skall följaktligen de nya typerna av motorer uppfylla det gränsvärde på 0,15 g/kWh som föreskrivs i direktiv 91/542/EEG.

Med hänsyn till sammanhanget och den rättsliga framställningen flyttade rådet punkt 2 i bilagan som föreslagits av kommissionen (punkt 8.3.1.1 finns inte längre med i avsnitt 8 om produktionsöverensstämmelse) och satte in den som en fotnot till punkt 8.1.1.1.1.

För det andra och som en följd av det föregående lät rådet bestämmelserna om skattelättnader utgå (styckena 9 och 10 i ingressen, beaktandemeningen oräknad samt artikel 2), eftersom det ansåg att dessa skulle vara praktiskt taget verkningsslösa med tanke på den korta tidsperiod under vilken de skulle tillämpas.

För det tredje förde rådet in rättelser i tabellerna angående produktionens överensstämmelse (bilaga I, tillägg 1, tabell I.1.5 och tillägg 2, tabell I.2.5).